

editorial

NADAL I LA SEVA CELEBRACIÓ

Quan, després de Sant Pau, el Cristianisme va catapultar la seva expansió a escala mundial, les rutes ponentines van omplir-se de predicadors de la nova llei, de gent enarborada pel retruny heroic de la resistència. No és pas estrany, doncs, que entre el nodrit exèrcit apostolari hi arribés, barrejada, una munió d'aprofitats que hi aconseguia sovint càrrecs de primer ordre, o bé representacions sagrades de gran magnitud. No obstant, la força del predicament va convertir-se des del principi en una punxa de pressió quasi sempre irresistible, i, així que l'arribada de les milícies llampants va aconseguir els límits de l'Occident continental aleshores conegut, pot ben dir-se que la gran expansió havia aconseguit bona part de la seva fita, tota vegada que la gent va acabar acceptant una llei que els prometia un viure més dignificat.

Qui sap els anys que fa que hom va celebrar per primera vegada la festa de Nadal! Aneu a saber quin dia de quin Desembre congelat, uns pastors, uns joglars o uns místics van assajar el primer cant nadalenc en homenatge al Naixement vora l'estable!. Aneu a saber quin dia, tot cavalcant el miracle de la veu popular, el món d'aleshores va celebrar, en el misteri de la nostra matina da, la primera festa nadalenca de la història!. D'aquell principi va derivar-se'n, ben segur, el calendari litúrgic, social i vitalici: Cap d'any, Epifania, Rams, Pasqua, Pentecosta, etc. etc.

Nadal ha passat, ja, més de mil dues-centes vegades, des de que els nostres avantpassats van arribar vora el riu que separa el Montseny i la Guille-ria aspra i altiva. La Diada ens ha trobat en totes les condicions imaginables: amics i desenemics; alegres i taciturns; col.laborants i mal avinguts; lliures i sotmesos; rics i pobres; esclaus i dominadors ... El temps, dintre l'anormalitat anticristiana que fa nous rics a costa de la misèria de nous pobres, no passava en va; però els grans van aprendre el costum d'una litúrgia alegre i oberta, i els petits, el joc amable i misteriós alhora, de fer cagar el tió. Encara avui ningú no ha perdut l'esperança, tot desitjant l'arribada dels Reis de la gran diferència.

I vet aquí que ha estat vora la festa d'enguany, dintre el tumult amic dels dies encesos, que la Vila ha rebut el regal de PERXADA. Un regal amic, xop de bona fe, de nova amistat i de nova ciutadania, voleia dins la gràcia nadalenca dels nostres carrers: donem-li tots la segona benvinguda, dins la transparència que ja ens deixa endevinar l'arribada florida de l'ametller. Desitgem que li sigui fàcil el camí -aprenent de camí- de l'any nou que s'acosta.

BONES FESTES.